

jen částí celkové její pohledávky 2.745 Kč 15 h, nelze tvrditi, že zaplacením 40% kvoty na přihlášenou část pohledávky žalobkyně zanikla podle § 53 vyr. ř. ta část pohledávky nekrytá kvotou, kterou žalobkyně přihlásila. Zaplacením kvoty byl dlužník jen sprostěn závazku zaplatiti část pohledávky, pokud nebyla kryta kvotou, avšak otázku, pokud byl sprostěn závazku, posuzovati jest s hlediska celkové pohledávky žalobkyně nikoli jen s hlediska té části, kterou přihlásila k vyrovnání. Pokud odvolací soud vyslovil názor, že žalobkyně nemohla se dovolávati pro sebe účinku § 57 vyr. ř., nelze s ním souhlasiti. Jest ovšem správné, že žalovaný byl, pokud šlo o částku, kterou žalobkyně přihlásila k vyrovnání za vyrovnacího řízení, bezelstný v tom, že má žalobkyni platiti podle vyrovnání jen kvoty z té části pohledávky, kterou přihlásila k vyrovnání. Nabyli-li však žalovaný za sporu vědomost o tom, že přihláška pohledávky žalobkyně k vyrovnání spočívala na omylu, nemohl se již od toho okamžiku opírat o bezelstnost, která musila v něm býti ostatně zviklána již okamžikem, když mu byla doručena žaloba (§ 326, 338 obč. zák.). Žalovaný musil si od té chvíle uvědomiti, že má i co do nepřihlášené části pohledávky žalobkyně povinnosti, převzaté vyrovnáním. Bylo-li zjištěno, že žalovaný byl podle vyrovnání povinen zaplatiti kvotu 40% do osmi dnů po přijetí vyrovnání, což se stalo dne 16. prosince 1927, nastala žalovanému v tom okamžiku, kdy mu byla doručena žaloba a kdy si nad to za sporu ujasnil, že se žalobkyni sběhl omyl při přihlášce pohledávky, povinnost, by ihned zaplatil 40%ní kvotu, připadající i na nepřihlášenou část pohledávky žalobkyně, ana její splatnost již dávno byla nastala, a na bezelstnost, která ho až dosud chránila a povinnosti té zbavovala, se od onoho okamžiku nemohl již odvolávati. Žalovaný tak neučinil ani do konce ústního jednání v první stolici, neboť byl právě k zaplacení této kvoty odvolacím soudem odsouzen, a v dovolání uplatňuje jen s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. nesprávnost názoru odvolacím soudem po té stránce vysloveného, aniž tvrdí, že kvotu tu zaplatil. Neučiniv tak, ocitl se žalovaný v prodlení s povinností, splniti vyrovnání včas a plně (§ 57 vyr. ř.) Nelze tvrditi, že šlo o omluvitelné nedopatření při plnění (plen. rozh. nejv. soudu ze dne 9. února 1928 pres. 761 čís. sb. 7760), an žalovaný seznal za sporu, jak uznává, že se žalobkyni přihodil omyl při přihlášce pohledávky. Domáhá-li se proto žalobkyně na žalovaném nároku ze zmatečnosti vyrovnání, nelze jejímu nároku upříti podle § 57 vyr. ř. oprávnění. Nárok ten jest posuzovati s hlediska celé pohledávky, nikoli jen té částky, která nebyla přihlášena k vyrovnání, ježto jde, jak řečeno, jen o část skutečné pohledávky, nikoli o pohledávku samostatnou. Výtka žalobkyně, že odvolací soud neposoudil věc správně s hlediska právního, jest tudíž odůvodněna.

Čís. 9676.

Informativní výslech stran jest i v rozlukovém řízení součástí výsledku ústního jednání, nelze jej pominouti ani v první stolici ani při

jednání a rozhodování odvolacího soudu. Stalo-li se přes to tak, trpí odvolací řízení podstatnou vadou ve smyslu § 503 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 516/29.)

Žalobě manžela o rozlukou manželství z viny žalované manželky procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozlukové řízení jest ovládáno vyšetřovací zásadou a proto jest přes to, že dovolatelem dotyčná výtká nebyla vznesena, přede vším zkoumati, zda se napadený rozsudek zakládá na spolehlivém a úplném skutkovém podkladu a zda odvolací soud právem pominul výsledky informativního výsledku stran. Odvolací soud míní, že, nemá-li podle § 99 obč. zák. a čl. VI. čís. 1 uvozovacího zákona k c. ř. s. ani souhlasné doznání manželů co do rozlukového důvodu průvodní moci a je-li vyloučen jako důkazní prostředek výslech stran, nutno úsudkem a majori ad minus míti za to, že v tomto směru nelze používati jako důkazního prostředku ani informativního výsledku stran, to tím méně, an se předpis § 10 min. nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. úplně shoduje s ustanovením § 99 obč. zák. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Odvolací soud přede vším přehlíží, že čl. VI. čís. 1 uvozovacího zákona k c. ř. s. výslovně mluví o výsledku manželů podle §§ 371 a násl. c. ř. s., nikoliv o informativním výsledku stran ve smyslu § 182 odstavec první a třetí c. ř. s., který se od onoho podstatně liší, jakž zřejmo z předpisů §§ 372, 375, 376, 377 až 383 c. ř. s., které neplatí pro informativní výsledky stran, nýbrž jen pro důkaz výsledkem stran. Podle § 1 ministerického nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. platí pro rozvodové a rozlukové řízení zásadně ustanovení civilního řádu soudního, tedy zejména také předpisy § 182 c. ř. s. o informativním výsledku stran, § 272 c. ř. s., že soud při oceňování důkazů má pečlivě přihlížeti k výsledkům veškerého jednání a dokazování a § 414 c. ř. s., že jest rozsudek vynést na základě ústního líčení, to jest na základě veškerých výsledků ústního jednání a při něm provedených důkazů. Informativní výslech stran jest tedy i v rozlukovém řízení součástí výsledku ústního jednání, který nelze pominouti ani v první stolici ani při jednání a rozhodování odvolacího soudu. Stalo-li se tak přes to, trpí odvolací řízení podstatnou vadou ve smyslu čís. 2 § 503 c. ř. s. (V témže smyslu rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. června 1925 č. j. Rv I 452/25, ze dne 19. března 1926 č. j. Rv II 788/25 a ze dne 1. září 1925 č. j. Rv I 1221/25. Dále Dr. Neumann, kom. k c. ř. s., 1928, str. 1522 a rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. čís. 4045 nová řada.) Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 820 sb. n. s. dovolává se žalovaná v dovolací

odpovědi neprávem, neboť podle tohoto rozhodnutí se nepopírá, že za platnosti § 272 c. ř. s. může seznání stran za šetření o rozlukovém důvodu spolupůsobiti k utvoření soudcovského přesvědčení. Otázkou, zda lze vysloviti rozlukou manželství jen na základě informativního výsledku stran a zda takový postup by byl nezákonným obcházením velicích předpisů § 99 obč. zák., čl. VI. čís. 1 uvozovacího zákona k c. ř. s., § 10 ministerského nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. z. a § 14 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. s. z., netřeba se v tomto sporu zabývati, ano žalobcovo stanovisko, že tu je hluboký rozvrat manželství, je podporováno dopisem žalované ze dne 8. srpna 1927, okolností, že žalobce beze všeho souhlasil s odděleným bydlištěm žalované a že s ní nežije od 7. ledna 1927, a výpověďmi svědků. Jelikož dovolací soud souhlasí s názorem nižších soudů, že výpovědi svědků nestačí k úsudku, že tu jest hluboký rozvrat manželství ve smyslu § 13 písm. h) rozlukového zákona, a odvolací soud v tomto směru, jak dolíčeno, neprávem nepřihlížel k výsledkům informativního výsledku stran a není vyloučeno, že by v otázce hlubokého rozvratu manželství byl dospěl k jinému úsudku, kdyby byl tak učinil, nezbyvá než napadený rozsudek přes to, že dovolatel dotýčný návrh nevznesl. podle § 503 c. ř. s. zrušiti, věc odvolacímu soudu vrátiti a mu naříditi, by o ní znova rozhodl, přihlížeje při tom i k výsledkům informativního výsledku stran, který po případě bude nutno doplniti.

Čís. 9677.

K výlučné příslušnosti exekučního soudu podle § 17 ex. ř. náleží i žaloba, by exekuce, povolená na základě upomínacího platebního příkazu, byla prohlášena za nepřipustnou a zrušena, ježto platební příkaz nebyl žalobci doručen.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 844/29.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce na základě upomínacího platebního příkazu, zadal žalobce na soudě povolivším exekuci. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Kusost řízení spatřuje odvolatelka v tom, že soud prvního státního soudu nerozhodl vůbec o námitce věcné nepřipustnosti soudu. Výtka ta není odůvodněná. I když je pravda, že první soud nevydal zvláštní do rozsudku pojaté usnesení, že námitku věcné nepřipustnosti zamítá, učinil tak mlčky tím, že, rozhodnův ve věci samé, uznal se příslušným. A, že jest v souzeném případě opodstatněna věcná příslušnost prvního soudu, jest názorem i soudu odvolacího. Pro posouzení věcné příslušnosti soudu jest při žalobách podle § 39 čís. 5 ex. ř., o kterou jde v souzeném případě, rozhodným ustanovení § 45, druhý odstavec, ex. ř. Podle tohoto ustanovení je příslušným k rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce, dokud není s výkonem exekuce započato, okresní soud, který exekuci povolil. A platí-li to pro příslušnost k rozhodnutí o návrhu na zrušení